

Jak Ježíš vstoupil na nebe

Lk 3,1-6: V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, za nejvyššího velekněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. I začal Jan procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů“, jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží.“

Lk 24,44-53: Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe. Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a chválili Boha. □

I. Pro koho žijeme

V životě to tak chodí, že někdy nastane čas radosti, veselosti a jindy ho vystřídá něco, co je spíš k pláči. Známe to každý z vlastního životního příběhu, máme to tak v širší rodině a je to tak i v celém lidském mraveništi, do kterého patříme. Každý si v něm žije nějak po svém a o druhé se valně nestará, ale jednou za čas se

v lidech vzedme vlna, která káže něco napravit či ubránit a to jsou pak spolu na chvíli za jedno.

Stalo se kdysi – bylo to za časů Pontia Piláta a Heroda a velekněze Kaifáše – že se poblíž Jordánu lidi začali zajímat o Jana Křtitele. Už tam nějaký čas pobýval a promlouval, teď ho lidi začali vyhledávat a říkali si o tom, a díky tomu za ním přicházeli další a další. To, co si přicházeli poslechnout, se dá shrnout do slov: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“

Činit pokání znamená nějak si srovnat, k čemu jsem na světě, pro koho je to dobré a jestli tak i žiju. Za normálních okolností takové myšlenky obvykle něčím zaplašíme, ale jsou chvíle, kdy si to člověk potřebuje nějak přebrat: k čemu mně Bůh dal život a jestli podle toho žiju. Už tehdy (stejně jako dnes a stejně jako kdykoli jindy v dějinách) se dalo čekat, že odpovíte-li si na to upřímně, způsobí vám to vrásky. Proto je tam ta druhá věta o odpuštění hříchů, které může poskytnout jen Bůh: nabídl vám to a vy se můžete rozhodnout, zda to přijmete.

Různí lidé se Jana ptali, zda by to mohl říct konkrétněji. Byl stručný: když máte víc než druhý, rozdělte se. Když máte možnost si nakrást a schovat se za to, že to není proti zákonu, nedělejte to. A tak dál. Když něco děláte, nezapomeňte, že jsou vedle vás druzí lidé, kterým tím něco způsobíte.

Posluchačům se to líbilo a přemítali, není-li Jan Křtitel ten vysněný mesiáš, ten zachránce lidí a všeho. Odpověděl, že není: i kdybychom uspořádali svět tak, aby lidi byli spolu a ne proti sobě, ráj na zemi z toho nevzejde. Boží království přichází, ale přivést ho může jen Bůh. Ještě než po svém zkusíte napravovat svět, napřed si urovnejte, k čemu žijete a pro koho je to dobré. A když vám z toho bude smutno, je tu ta nabídka odpuštění hříchů, kterou můžete přijmout.

II. Trůn

To se vypráví na začátku jedné biblické knížky (té Lukášovy) kvůli tomu, aby bylo patrné, jaká byla atmosféra mezi lidmi,

když k nim přišel Ježíš. Jan Křtitel lidem nepřinesl spasení a Boží království, Ježíš ano. Ne tolik tím, co říkal (to se od Janových slov moc nelišilo), ale svou smrtí, kterou chápeme jako tamtu Boží nabídku odpuštění hříchů. Tu nabídku, kterou se můžeme rozhodnout přijmout. Proto je Ježíš zachránce a říká se mu Kristus (zatímco Křtitelovi ne).

Na konci Lukášova vyprávění se dočteme, proč už tu s námi Ježíš není: protože umřel. A přece tu s námi nějak je: vystoupil totiž vzhůru k nebeskému Otci, k nebeskému trůnu. Pozorní čtenáři Bible rozumějí, že když se řekne nebe, míní se tím hlavní sídlo pravdy. Jenom odtamtud může přijít Boží království a Boží odpuštění. To říkal Ježíš a už před ním to říkal Jan a už předtím to bylo v Bibli několikrát napsáno. Pak přišla ta smrt, kterou chápeme jako nabídku Božího odpuštění, a teď po smrti už s námi Ježíš není, protože vystoupil k hlavnímu sídlu pravdy, k nebeskému trůnu.

Odtamtud přijde soudit živé i mrtvé, máme napsáno ve vyznání víry. Tak to tak říkávame a opakujeme a vyjadřujeme tím naději, že hlavní sídlo pravdy je opravdu v nebi a není v rukou nikoho z lidí a že poslední slovo o tom, k čemu je nebo byl náš život, je opravdu výhradně v Boží pravomoci. To platí od začátku světa až do konce a teď to upřesňujeme naději, že se život nás všech měří podle Krista – konkrétně podle toho, jak žil a proč umřel on.

III. Svědkové

Řekl jim: „Je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům.“ Ve jménu toho zachránce se bude zvěstovat ujasňování, k čemu jsme na světě. Všem lidem – i s tou nabídkou odpuštění hříchů.

Bůh se to rozhodl nabídnout všem, což nám nemusí být úplně po chuti, leč nejsme na tom trůnu, kde to rozhodnutí vzniklo, my máme roli svědků, že to tak je.

Atmosféru společnosti, do níž Ježíš přišel kdysi, vypravěč

vystihuje zvýšeným zájmem některých lidí o kázání Jana Křtitele. Atmosféru ve společnosti, do které přichází dnes, poznamenává spíš zmatení pojmů a vybičované emoce. Není to v dějinách poprvé, co se to děje, jen běží všechno zas o kus rychleji než dřív. Církev na to může reagovat různě, může třeba vzpomínat na staré časy a hledat, co v nich bylo dobré, a samozřejmě musí přemýšlet, k čemu jsme na světě a čím nás pověřil Bůh. Pověřil nás, abychom byli svědky toho, co dělá a co pro lidi má.

Žijeme ve společnosti, pro kterou je církev nezajímavá, a v době, v níž se mladá generace velmi složitě potýká s depresí a úzkostí. My křesťané jsme i v této době svědky toho, že každý tvor uzří spasení Boží. To zní jako naléhavý úkol, ale ještě než začneme někomu něco povídat, sami poslyšme to Boží pozvání: ujasňujme si, k čemu jsme na světě a komu je to dobré a co děláme špatně, a využijme nabídnutou šanci odpuštění hříchů.

Když Ježíš učedníky opouštěl, doporučil, ať počkají na výbavu shůry, než se do něčeho pustí, a žehnal jim. Pak už zbyli sami a měli radost a chválili Boha. To nám tu nechali jako oporu do všech dob: do těch dobrých, ale i do časů zasmušilých a nebezpečných.

požehnání

Když vám docházejí síly, lidi vám jdou na nervy a naděje se ztrácí jako v mlze, nebojte se: to všechno se stává, ale Bůh to umí řešit. Vraťte se do světla jeho věrné lásky a hledejte spravedlnost jeho království, které se nám přiblížilo. O zítřek se nestrachujte (teprve uvidíme, jaké další starosti zítřek přinese), ale starejte se, abyste právě dnes prožívali a dělali, co je v Božích očích dobré. Zítřka se ukáže, že to mělo cenu.

Sám Bůh pokoje se stará o to, abyste mu mohli patřit

I se všemi svými šrámy na duši a jizvami na těle i na pověsti, se všemi zklamáními i nadějemi, které prožíváte.

Zve vás k životu v lásce, kterou nás v Kristu zahrnul,
a je věrný: své milosrdenství vám neodejme. Amen.